

CULPA I CULPABILITAT

Un relat de: [quimiracle](#)

-I com us declareu?

-Culpable, Senyoria

.

-Desitgeu afegir-hi res abans que dicti sentència?

- Sí Senyoria, em reconec culpable d'haver nascut guerxo, geperut i lleig, molt lleig, més que un pecat capital ! I que ma mare morís de part i que mon pare, alcohòlic perdut, m'abandonés als quatre anys en un orfenat de monges amb només la roba que duia.

- També sóc culpable de manca de simpatia, d'enginy i de mà esquerra per a les relacions socials. I de no haver gosat dir mai cap paraula bonica a cap noia. I d'haver-me enamorat de qui mai s'enamorava de mi. I de no tenir amics, ni tan sols coneguts, amb qui compartir res de res. I també, ho confesso, de no tenir il·lusions ni de generar-ne al meu voltant, de viure d'esma, i de ni tan sols provocar una rialla ni un lleu somriure amb la meva conversa depriment i avorrida. Em reconec culpable d'existir per atzar sense cap finalitat ni sentit, de ser un perfecte fracassat amb una existència anònima i buida de...

-Sou reiteratiu i repetitiu! I amb les vostres paraules no feu res més que justificar el delicte comès. Sou conscient que em veuré obligat a condemnar-vos amb la pena màxima per tot el que m'esteu dient?

-Senyoria, és que la meva vida no és sinó...

-Ja n'hi ha prou! Vist que us heu declarat culpable i que no manifesteu cap mena d'arrepentiment sinó tot el contrari, no em queda cap altre remei que imposar-vos el màxim càstig pel vostre crim d'intent de suïcidi....

-Em condemneu a viure?

-No! A mort!